Deo optimo maximo uni & trino, Virgini Deiparæ, & ſancto Lucæ orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

Quodlibetariis diſputationibus manè diſcutienda in Scholis Medicorum die Jovis quarta Decembris.

M. PAULO COURTOIS, Doctore Medico, & Profeſſore Regio, Præſide.

Extántne quæ vocant ſpecifica medicamenta certarum ægrotationum, partiúmque propria, certarum labes?

MEDICAMENTORUM nec unus eſt ordo, nec ætas, nec ratio una. Hujus nominis ambitu continentur, & quæ tantummodò immutant, & quæ ab excrementis liberant corpus.
Hæcque aut quarumvis ſordium ejectionem promovent; aut quod oneri eſt, nonniſi vomitu, vel dejectione abigunt: aut tergendo, molliendo, &c. alvum ſolvunt: aut odioſâ, viroſâ,
etiam venenatâ vi nunc clementer, nunc validiùs, nunc effrænatè laceſſendo Naturam adigunt ad germanam purgationem. Gradúſque in illis multi. Coæva quidem elementis omnia. At
non illico doctrinâ eminentibus cognita. Olim, ut erat ſimplex è ſimplici victu valetudo; erat & Medicina (integris vix neceſſaria) paucarum herbarum; uti nunc paucorum hominum
ſcientia, ad Naturæ normam directa. Simul atque pars magna mortalium in intemperantiam ſe effudit; crevit cum morbis medicamentorum numerus, operoſáque compoſitio; cœpit & arti quidquid
orbis capit includi, artificibus quæſtum, noménque venantibus. Ceu nempe non ſufficerent, ſorderéntve explorata illa, facilè & ſine fuco paranda, quæ ſupinâ terrâ edita nullo leguntur impendio:
nihil non ex hujus viſceribus, altóque mari quantumvis obrutum eruit ſerior ætas. Indéque turba foſſilium igne multo vexandorum, triſti fere exitu. Hinc ejectamentis; cupediæ, veneníſque additum.

ACCESSERE ludificationes Veteratorum ſua jactantium arcana remedia morbo iſti elidendo, huícque firmandæ parti unicè, ut aiunt, comparata; quibus ineſcati homines plerique nobiles, &
plebeij, Naturæ ignari, totos ſeſe dant; tantus amor vitæ; ſed quam ſtultè Fungis creditæ. Eundem errorem combibêre Medicorum ſimioli, ſeu Vafrorum imitatione, ſeu populari opinione, velut
à torrente abrepti. Et hoc in luto hæſitant creati unâ horâ medicelli complures, vulgi levitate ſpectati; non artis prudentiâ, quâ non mediocri eget excuſſurus eorum quæ nos mutant, & à nobis mu-
tantur, diſcrimina omnia. Quippe alia notis viribus; latentibus aliqua; ambabus agunt reliqua. Pervulgatis, quæ nihil aliud quàm immutant. Occultis venena, & medicamenta manifeſtâ qualitate ca-
rentia. Utriſque medicamina apertè calida, viventíſque diſſimilia alimenta. Patiuntur verò ſimillima. Et è poteſtatibus abditis ortæ ab eo quo res quævis eſt (cui & ſemper affixæ) totam comitantur
ſpeciem: ita Lupum fugit Ovis quælibet; nulla non torpedo, ſi qua, ſtupefacit. Secus aliæ, interdum fugaces, quæ ſi non ab utero, à propria ſunt uniuſcujuſque temperie, & materiæ apparatu; Ejuſ-
modi allii, roſæ, caſei, felis odium, quod paucos tenet homines. Atque his, illæ ab humana cognitione remotiores.

RES eſſe quaſdam totâ ſubſtantiâ, nobis amicas, inimicas; in multíſque reſidere potentiam, cujus natura, probabilius conjici, quàm perſpici queat, vix ulli ab uſque primis ſæculis ſapientes ne-
garunt; At nonnullis ineſſe ſingularem partis unius juvandæ, malíque profligandi, Epilepſiæ, v. g. exterminandæ, calculi obterendi, & ſimilium facultatem, ii ſoli affirmarunt, qui necdum ſa-
pientiæ fores pulſarant. Optanda res Medico, nullâ methodo, niſi dextro illarum uſu opus habituro, ægrotúmque omnem ſuâ ſemper invaletudine expemturo: quod abſurdiſſimum ratio, ſenſúſque pa-
lam refellunt. Quæ ſcilicet naturâ agunt, nunquam, niſi oppoſito obice, ocioſa, vim ſuam quantam poſſunt, continenter exerunt, in obvia quæ attingunt omnia. Neque eorum more quæ ratione utun-
tur, res objectas internoſcunt, illis parcitura; has ubi, & ut collibuerit, adorſura. Quanquam propinquas priùs atque efficaciùs, quàm longè diſſitas impetunt. Hoc tam evidens in igne, quæcunque
circumſtant invadente, vorante; quiſquis pharmacis à viventis calore ad opus perductis inſitum abnuit, vecors eſt. Hepatica igitur, ſtomachica, ſplenica, &c. malè ſuſtinent, quod à partibus, qui-
bus prodeſſe feruntur; nomen adepta ſunt.

FAC quæ moderatè calent, incîdunt, tergent, ac ſtringunt, vera ſint ob eam rem hepatica, quòd ſic attemperata, vaſa jecoris obſepta expediant, temperiem foveant, ſuâque, ceu fabulantur, ad-
ſtrictione corroborent; quidquám ne obſtare poteſt, ne & ipſiſmet qualitatibus reliquum corpus imbuant? Sint quæ ventriculum recreent, & hæc velis nolis cor, jecur, cerebrum recreabunt. Equi-
dem inter partes, aliquæ plus allevantur cæteris, quoniam aliis, aliæ mutari magis aptæ ſunt. Nimirum quod agentis cauſæ impetum excipit; non pro illius; ſed pro ſua natura excipit. Hinc idem calor
dum hæc indurat, illa liquefacit. Veluti cibi, licet ex iis aliqui parcè, alii ſtrenuè alant; illíſque oſſa, nervi; his carnes lætiùs adoleſcant; omnes tamen viventi ſunt admodum utiles: ſic quorumvis
hominum jecoribus utcunque temperatis conveniens pharmacum, non poteſt non etiam conferre ventriculo, reliquíſque corporis ejuſdem partibus. Niſi placet à jecore haud malè habito magis tempe-
ratione diffidere ventriculum, quàm ab invicem jecora diverſorum hominum.

NEC medicamenta exiſtunt ulla uni tantùm corporis parti amica; nec uni ſoli infenſa aliqua. Statim atque hæc ventris calore ſoluta ſunt; quas in ſinu gerunt noxias vires quoquoverſus emittunt.
Neque in hanc, quia inimicior, quàm in illam atrociùs ſæviunt; ſed quoniam ad ipſam ſinceriora perveniunt, ipſíve diutiùs adhæreſcunt; vel quòd illa magis injuriæ pateat. Neque ad eam quam
præcipuè violant, ſponte ſuâ commeant. Viſo hoſte, vel rei cujuſpiam indigentiâ locum mutare poſſunt, quæ habent in ſe motus principium, quo penitus defecta ſunt mortua medicamenta. Sed nec
à partibus attrahuntur. Virtutem hæ omnes obtinent, quâ ſuccum ſibi familiarem alliciant, & quæ moleſta ſunt, à ſe propellant: non quâ prolectent; ſibi alioqui perniciem conflaturæ. Fidei non
minùs extorquet ſumptum à rebus documentum. Quas fortè citabis cantharides, adeò voratæ veſicam, quam certè quidem diſcindunt, non ſolam dilacerant; ut morte, aut diris ab ore ad anum ulce-
ribus plectant. Vel exteriùs admotæ, cutem deripiunt. Etiamne perâ & manu detentæ cruentum lotium concitant? Somnium planè ludicrum. Sitne par ratio cæterorum, ſi quis aliquantulum dubitat,
periclitetur.

Non igitur extant quæ vocant ſpecifica medicamenta certarum ægrotationum, partiúmque propria, certarum labes.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Ioannes-Baptiſta-Renatus Moreau, Profeſſor Regius.
M. Nicolaus Pelletier, Chirurgiæ Profeſſor.
M. Renatus le Comte.
M. Franciſcus Afforty.
M. Nicolaus de Iouvanci.
M. Germanus Preaux.
M. Guillelmus Petit ſereniſſimi Delphini Principis primarius Medicus.
M. Rolandus Merlet.
M. Claudius Perraut.

Proponebat Lutetiæ PHILIPPUS DOUTE', Pariſinus Baccalaureus Medicus. A. R. S. H. 1687.